



W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Na portalu internetowym [...] dokonane zostały wpisy dotyczące osoby Pana D. N. i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, które, jak wskazał, „naruszały w sposób bezpośredni i bezprawny moje dobra osobiste, stanowiły pomówienie i znieważyły mnie”.
2. W dniu [...] grudnia 2011 r. Pan D. N. zwrócił się do N. S.A. z wnioskiem o ujawnienie danych osobowych osób umieszczających na ww. portalu treści naruszające jego dobra osobiste. W jego treści wskazał, iż „w związku z chęcią zrealizowania przeze mnie uprawnienia wynikającego z przepisu prawa, a mianowicie w związku z art. 212 i art. 216 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. 2011, Nr 17, poz. 78) uprzejmie wnoszę (...) o ujawnienie i przesłanie (...) posiadanych danych o osobach dla których przypisany jest następujący numer IP: IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...].
3. W odpowiedzi na powyższe w dniu [...] stycznia 2012 r. N. S.A. odmówiła Skarżącemu udostępnienia wnioskowanych danych, wskazując, iż „zgodnie z treścią przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne /Dz.U. Nr 171, poz. 1800/ dane abonentów objęte są tajemnicą telekomunikacyjną, a ich ujawnienie w wymiarze przekraczającym zawartość publicznie dostępnych spisów abonentów /art. 159 ust. 3 i 4 ustawy/ wymaga uprawnienia ustawowego lub postanowienia organu procesowego o ich ujawnieniu.”
4. W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych N. S.A. wskazała, iż „przetwarza dane użytkowników (w tym abonentów), którym przydzielono powyższe adresy IP, z wyłączeniem adresu IP [...] i IP [...], szczegóły znajdują się w załączniku nr 1. (...) Spółka odmówiła Skarżącemu, udostępnienia wnioskowanych informacji, zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (...) w związku z art. 159 ust. 3 PT. Dane dotyczące abonentów, którym zostały przydzielone przedmiotowe adresy IP, zgodnie z art. 159 PT, są objęte tajemnicą telekomunikacyjną. Zatem z wyjątkiem przypadków określonych ustawą (art. 159 ust. 3 PT), ujawnianie danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną narusza obowiązek zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej. Ponadto podmiot uczestniczący w wykonywaniu działalności telekomunikacyjnej w sieciach publicznych oraz podmioty z nim współpracujące są obowiązane do zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej (art. 160 PT).”
5. W załączniku nr 1 do pisma N. S.A. stanowiącego odpowiedź na wezwanie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do udzielenia wyjaśnień w sprawie Spółka wskazała, iż adres IP [...] oraz IP [...] „nie jest w zakresie przydzielonym N.. Adres ten według R. jest przydzielony A.”

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że decydującym z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w zakresie udostępnienia danych osobowych użytkowników, którym przypisano następujące numery IP: IP [...] i IP [...] jest fakt, że N. S.A. nie przetwarza danych osobowych tych użytkowników. N. S.A. wskazała, iż „przetwarza dane użytkowników (w tym abonentów), którym przydzielono powyższe adresy IP, z wyłączeniem adresu IP [...] i IP [...]”. W tej sytuacji postępowanie w tym zakresie należy umorzyć.

Zgodnie z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071z późn. zm.), gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Takie stanowisko organu znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wystarczy wskazać tu choćby wyrok z dnia 27 czerwca 1997 r. (I SA/Wr 871/96) NSA – Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu, w którym wskazano, że „z bezprzedmiotowością postępowania mamy bowiem do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Oznacza to, że wszystkie elementy badanego stanu prawnego i faktycznego są tego rodzaju, że niepotrzebne jest postępowanie mające na celu wyjaśnienie wszystkich tych okoliczności w sprawie”. Takie samo stanowisko zostało przedstawione w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego - Ośrodek Zamiejscowy w Łodzi z dnia 18 kwietnia 1995 r. (SA/Łd 2424/94).

W myśl art. 18 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) zwanej dalej również ustawą, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, jedynie w przypadku, gdy stwierdzi, iż doszło do naruszania jej przepisów. Z powyższego wynika, zatem, iż organ może nakazać udostępnienie danych osobowych, jedynie po uprzednim dokonaniu oceny zachowania administratora tych danych, który wcześniej ich udostępnienia niezasadnie odmówił. Rolą organu jest zatem zbadanie czy administrator danych osobowych do którego zwrócono się z konkretnym żądaniem udostępnienia danych właściwie się do niego ustosunkował. To administrator danych osobowych jest bowiem obowiązany do zbadania czy istnieją podstawy prawne do uwzględnienia skierowanego do niego żądania w zakresie udostępnienia danych osobowych, a Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych kontroli tego procesu.

Odnosząc się do wniosku Skarżącego o nakazanie N. S.A. udostępnienia mu danych osobowych pozostałych użytkowników, tj. tych którym przypisano następujące numery IP: IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], IP [...], wskazać należy, iż wniosek ten nie może zostać uwzględniony.

Ustawa o ochronie danych osobowych stanowi generalny w tej materii akt prawny, jednakże jest ona uzupełniana licznymi przepisami szczególnymi. Ustawodawca chcąc rozwiązać kwestię zbiegu przepisów uznał, że jeżeli przepisy odrębnych ustaw, które odnoszą się do przetwarzania danych, przewidują dalej idącą ich ochronę niż wynika to z niniejszej ustawy, stosuje się przepisy tych ustaw (art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych).

Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

W art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) statuowana jest tajemnica komunikowania się w sieciach telekomunikacyjnych, zwana „*tajemnicą telekomunikacyjną*”, obejmująca swoim zakresem m. in. dane dotyczące użytkownika (pkt 1). Stosownie do brzmienia art. 159 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego zakazane jest zapoznawanie się, utrwalanie, przechowywanie, przekazywanie lub inne wykorzystywanie treści lub danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przez osoby inne niż nadawca i odbiorca komunikatu, chyba że: będzie to przedmiotem usługi lub będzie to niezbędne do jej wykonania (pkt 1), nastąpi za zgodą nadawcy lub odbiorcy, których dane te dotyczą (pkt 2), dokonanie tych czynności jest niezbędne w celu rejestrowania komunikatów i związanych z nimi danych transmisyjnych, stosowanego

w zgodnej z prawem praktyce handlowej dla celów zapewnienia dowodów transakcji handlowej lub celów łączności w działalności handlowej (pkt 3), będzie to konieczne z innych powodów przewidzianych ustawą lub przepisami odrębnymi (pkt 4). W myśl art. 159 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego z wyjątkiem przypadków określonych ustawą, ujawnianie lub przetwarzanie treści albo danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną narusza obowiązek zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej. Zgodnie z art. 161 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego z zastrzeżeniem ust. 2, treści lub dane objęte tajemnicą telekomunikacyjną mogą być zbierane, utrwalane, przechowywane, opracowywane, zmieniane, usuwane lub udostępniane tylko wówczas, gdy czynności te, zwane dalej „*przetwarzaniem*”, dotyczą usługi świadczonej użytkownikowi albo są niezbędne do jej wykonania. Przetwarzanie w innych celach jest dopuszczalne jedynie na podstawie przepisów ustawowych.

Art. 159 oraz art. 161 ust. 1 zd. 2 Prawa telekomunikacyjnego odwołują się do innych niż Prawo telekomunikacyjne ustaw i przepisów odrębnych, przyznających wprost podmiotom innym niż nadawca, czy odbiorca komunikatu, prawo przetwarzania w celach niezwiązanych z usługą świadczoną użytkownikowi, ściśle określonych kategorii informacji – wymienionych w art. 159 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Tytułem przykładu wymienić można art. 20c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 z późn. zm.) stanowiący wprost, iż w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw Policja może mieć udostępniane dane, o których mowa w art. 180c i 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.), zwane dalej „*danymi telekomunikacyjnymi*”, oraz może je przetwarzać (ust. 1) a jednocześnie obligujący podmiot prowadzący działalność telekomunikacyjną do nieodpłatnego udostępnienia Policji tych danych (ust. 2). Podobnie art. 10b ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997 z późn. zm.), wyraźnie i jednoznacznie dopuszcza przetwarzanie przez Straż Graniczną danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną. Znamiennym jest przy tym, że wspomniane przepisy ustanawiają zarazem ściśle określone procedury pozyskiwania rzeczonych danych od podmiotów prowadzących działalność telekomunikacyjną.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że powołane przepisy art. 159 oraz art. 161 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego przewidują dalej idącą ochronę danych osobowych, o których mowa w art. 159 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. W takiej sytuacji, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych, zastosowanie znajdują przepisy przewidujące dalej idącą ochronę danych osobowych.

Za powyższym stanowiskiem organu przemawia również orzecznictwo sądów administracyjnych. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26 stycznia 2009 r. sygn. akt I OSK 174/08 orzekł, iż „przepis art. 159 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego jest przepisem przewidującym silniejszą ochronę danych, niż przepis art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i dlatego to on znajdzie zastosowanie jako podstawa legalizująca przetwarzanie danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną”. W dalszej części tego wyroku Sąd wskazał natomiast, iż w takiej sytuacji dochodzi do częściowego wyłączenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Wyłączenie to dotyczy przewidzianych w tej ustawie przesłanek legalizujących przetwarzanie danych osobowych – art. 23 ust. ustawy.

Reasumując, w analizowanej sprawie organ nie stwierdził podstaw do uwzględnienia wniosku Skarżącego, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki udostępnienia przewidziane dla operatora telekomunikacyjnego wskazane w Prawie Telekomunikacyjnym.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: 00-193 Warszawa, ul. Stawki 2) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.